

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμομένον χρόνον
μέσα'σ'την κλεινήν γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος, Ένδεκα και χίλια κι' έναχόσα,
δλο για τήν Ανόρθωσι θα περνούν' ή γλώσσα.

Πέντε μ'νός Φιελάρη
μέ τ'ο κευτσ'ο ποδάρι.

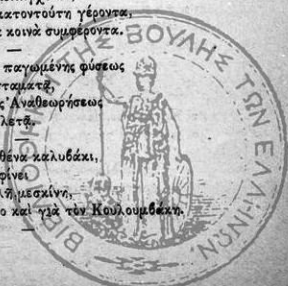
Χίλια και πενήντα κι' εκατόν επτά,
Καρικιάλων μουτρα χαϊρετό σεπτά.

**Της ήμέρας θέματα,
ζόνηα, μάχαις, αϊμάτα.**

- Π.— Γιατί μου δείχνεις, Φασουλή,
μουτρα κατεβασμένα;
'Απόκριση γελᾶ τρελλή
κι' όλα μασκαρεμένα.
- Κύτταξ' έμένα πὸς γελῶ....
και πάλι σὲ παρακαλῶ
μὴν κάνης τὸν ἄμλέτο....
Φ.— Σκασμός, βρέ Περιλέτο.
- Π.— 'Απόκριση γελᾶ τρελλή,
θεάματα ποικίλα....
ἀλ' ἔθετα 'πές μου, Φασουλή,
τὴν εἶδες τὴν γκαμ'ήλα;
- Φ.— Δὲν θέλω τίποτα νὰ δῶ και τίποτα ν' ἀκούσω
μ' αὐτὴν τὴν βαρυχειμωιά,
και δὲν μ' ἀρῶν' ή παγωνιά
μῆτε γκαμ'ήλαις νὰ χαρῶ και λύραις ν' ἀνακρούσω.
- Δὲν θέλω, βρέ σαράβαλο,
λαγοῦτα και σημάσματα,
μῆτε σὲ δόξης ἀμάτα
νὰ βλέπω τὸν Καρνάβαλο.
- Μ' αὐτὸ τὸ κρύο, Περικλή, μαλαὸ παθαίνεις στάσεις
και τουρτουρίζων σιωπῆς,
και μῆτε σ'τὴ Βουλῆ δὲν πᾶς
ν' ἀκούσης τὸν Κουλούμβαρο και νὰ διασκεδάσης.
- Π.— Ποιὸν εἶπες;
Φ.— Τὸν Κουλούμβαρο...

- Π.— Ποιὸς εἶναι τοῦτος πάλι;
Φ.— Ἀπὸ τὸ Τζάντε βουλευτῆς με γνωστικὸ κεφάλι.
- Αὐτὸς σὲ κάνει και γελᾶ,
κι' εἶπες πὸς ἔνας αὐγούλας
ἐνόμισεν ὁ δύστηγος πὸς ἔγινε Βεζύρης
κι' όλα ταῦγά του τάσπασε μόνος ὁ κακομοῖρης,
και τὸ καλάθ' πέταξε κι' ἔξεχασε τὰ χάλια του,
ἀλλὰ σ'τὸ τέλος ἔχασε ταῦγά και τὰ πασχάλια του.
- Τότε δὴ γέλωτες ἔκει
ἀντήχησαν Ὀμηρικοί,
ἀκόμη κι' ὁ Πρωθυπουργὸς ἄρχισε νὰ γελᾶ
γι' αὐτὸν τὸν αὐγούλα,
κι' ὁ κύριος Κουλούμβαρος δικαίως εὐφημῆθη
καρ' ὄλων, σαμιαμούθι.
- Αὐτὸ τὸ κρύο, προσφιλή,
σὲ θλίβει σὲ μελαγχολεῖ,
σὲ κάνει σοβαράτατον κι' εκατοντότη γέροντα,
και δὲν ἐνδιαφέρεσαι για τὰ κοινὰ συμφέροντα.
- Αὐτὸ τὸ κρύο, Περικλή, τῆς παγωμένης φύσεως
τὸν νοῦ μας σταμάτη,
και μῆτε τὸ προσγέδιον τῆς ἀναθεωρήσεως
κάνεις δὲν μελετᾶ.
- Αὐτὸ τὸ κρύο, ποῦ γελᾶ καθένα καλυβάκι,
ὄρεξ' δὲν σ' ἀφίνει,
για τὴν Διπλῆ μεσχίνα,
μῆτε για τὸν Κουλούμβαρο και για τὸν Κουλούμβαρο.

Αὐτὸ τὸ κρῦ' φέτο
σὲ κάνει, Περικλέτο,
νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι μῦτε γὰρ τοὺς ἐν τέλει.
μῦτε γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι πεντάρα νὰ σὲ μέλη.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι μεγάλη συμφορὰ,
καὶ τὸ λευκὸ τὸ χιόνι
τ' ἀρνάκιμα ξεπατόνει.

Ἄσπρὸ φαίνεται τὸ χιόνι σ' τῶν κλαυθιμῶνων τὴν κοιλάδα,
μὰ κατόπιν, δυστυχῆ,
βλέπει δὴ τὴν ἀσπράδα
λάσπη καὶ πηλὸ παχύ,
καὶ σὺ κάνεις πλάτσα πλοῦτσα
μὲ τὴν τρύπη σου παπούτσα.

Κρυσταλλῶνον χέρια, πόδια,
ξεπατόνουνε καὶ βῆδια,
καὶ τῶν δένδρων οἱ χυμοί.

Κι' ἄκους κάθε φουκαρᾶ
τὴν παρθένον τοῦ Βορρᾶ
διαρκῶς νὰ βλασφημῆ.

Ἄσπρὸ φαίνεται τὸ χιόνι
καὶ τρυφᾶ καὶ σὺ, κωθῶνι,
'στῆς ἀσπράδας του τὸν πλοῦτο.

Μὰ κατόπιν ὅπως ὄλα
τᾶσπρα καὶ τὰ μυροδόλα
λάσπη γίνεται καὶ τοῦτο.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ,
ποῦ τὴν λατρεύεις, μακαρᾶ,
τρώει πολλοὺς σὰν Λάμα.

Τρώει καὶ νεῖους, τρώει καὶ νεῖα,
καὶ σπᾶνε μοῦτρα μὲ χιονιαῖ,
μὰ καὶ τῶν τραμὶ τὰ τῶμα.

Ἄσπρὸ τὸ χιόνι φαίνεται τοὺς ρύπους ἀποπλύνον,
μὰ τοῦτο τὸ παρθετικόν
τὸ μένος τὸ πολεμικόν
ἐξάπτει τῶν Ἐλάτων.

Αὐτὸ τὸ χιόνι, ποῦ κλεινοὺς
ἐξωραῖζει βράχους,
ἀνθετικνοὺς καὶ τρανοὺς
Ρωμηῶν χιονομάχους.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ, ποῦ τὴν ἠνεῖς, καλέ μου,
κι' αἰτία φόνων γίνεται κι' αἰματηρῶν πολέμων,
καὶ μὲς σ' τῆς ἀπάλας τῆς λευκαῖς, ὅπου βατοῦν τὰ χέρια,
κρύβονται καὶ περιστορᾶ καὶ δικοπα μαχαίρα.

Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι μεγάλη συμφορὰ,
καὶ παρακάλει, Περικλῆ, νὰ μὴν ξαναχιονίστη
καὶ νέος φόνος τραχιῶς νὰ μὴ μᾶς συγινῆση.

Μὲ τὸ χιόνι, μὲ τὸν πάγο
οἱ Ρωμηοὶ θερμαίνονται,
κι' αἶματα θύφου, ἴσγο,
καὶ γὰρ μάχαις μαίνονται.

Κάθε κρύσταλλο καὶ χιόνι
'στοῦ Ρωμηοῦ τὸ στήθος ληῶνει.
Τῆγονται κι' αἰῶνα πάγει,
κι' ὁ Θεὸς, νὰ μᾶς φυλάγη.

Πάλιν ἐσυγκλονίσκαμεν, βρὲ Περικλῆ, τὸν Αἰῶνα
μ' αὐτὰ τὰ νέα τρόπαια τῶν χιονοπολέμων.
Πάλι τὰ χιόνια ληῶσανε σὲ στήθη πυρωμένα,
καὶ τὸν φασάτο τὴν Σαφκὲ τὸν πῆγε τρία κι' ἕνα
σὰν ἔμαθε περίτριμος ὅτι κι' αὐτὸ τὸ χιόνι
ἐξερεθίζει τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τοὺς ἐξαγριώνει.

Μ' αὐτὸ τὸ χιόνι χάνομα, βρὲ Περικλῆ Σγαρίλο,
καὶ τὸν χρυσὸ τὸν ἥλιο,
τὸ μοναχὸ καμάρι μας, τὸ τρόπαιον τὸ μένον,
ὅπου συνδέει μεθ' ἡμῶν τὴν πλάσιν τῶν προγόνων.

Διπλὰ σὲ κάνει νὰ ζητῆς
παπλώματα καὶ χράμα,
καὶ σὰν καμπούρης περπατεῖς
καὶ γίνεσαι σὰν μπάμα.

Τρέμεις καὶ μὲς σ' τὸ σπῆτι σου
σὰν Κάνι, Περικλέτο,
μὰ καταναῖ κι' ἡ μῦτη σου
ὡς εἶδος κλαρινέτο.

Μουσκέυει τὸ μαντύλι σου,
φαίνεσαι μία τ' ὄγισα,
τρέμ' ἡ φωνή σ' τὰ χεῖλη σου
καὶ λησμονεῖς τὰ λόγια.

Τοῦτο, Περικλῆ, τὸ χιόνι
τὸν ντουναῖ τὸν ξεπατόνει.
Βάζει τὴν γρηρὰ σ' ἀμπαρί
καὶ τὸν γέρο σ' τὸ πιθάρι.
Συμμακίζει καὶ τακίστρας,
καὶ μᾶς κάνει καὶ χιονίστρας.

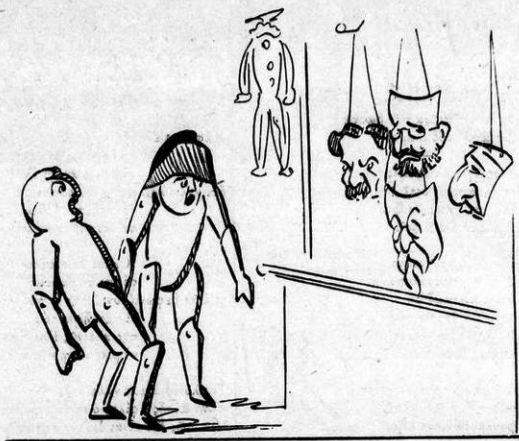
Τοῦτ' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ
εἶναι κόσμου συμφορὰ.
Νύκτα μὲρα μὲ συνάχι,
μπᾶ! ποῦ κακὸ χροῖο νᾶχη,
ψᾶ καὶ φοῦ νυχθήμερον,
τὸν κακὸν τὸς τὸν κακόν.

Τὶ κακὸ νὰ τουρτουρίζῃ
καὶ τὸ πρὸ θεμεῖο κορμί,
καὶ τὸ μάτι νὰ διακρίζῃ
δίχως λόγο κι' ἀφορμή

Τὶ κακὸ καὶ τὶ κατάρρα
νὰ πονῆς ἀπὸ παντοῦ,
κι' οὔτε γὰρ τὸν ἔυντο
νὰ μὴ δίγης μὰ πεντάρα.

Ἐῖπαμε δὲ γὰρ μὰ φορὰ
νὰ δοῦμε κι' ἔδω πέρα
ἐκείνην τοῦ φοικητοῦ Βορρᾶ
τὴν ἀσπρη θυγατέρα.

Ὅμως αὐτῆ, βρὲ Περικλῆ, πολὺ τὸ παραξέλωσε,
μὰς ἤλαθε μὲ καὶ δὴ καὶ τρεῖς, κι' ὅλους μᾶς ἀπεξέλωσε.
Μὲ τῆς συγκατεῖ τῆς βίβινται, μᾶς ἔρεψε κι' ἐκείνη
κι' ἔγινε Πόλιος Βόρειος τὸ φλογερὸ καμῖνι.

Γι'αυτήν σάν πρώτα δέν σφριγώ,
δέν τρέχω πιά σμά της...
τόρα σιγαίνομαι κι'έγω
ν'άκουσω τόνομά της.

Άλλάζει και τήν κρέσι μας,
μάς κόβει μέσ'στη δρόσι μας
κι'άπάνω στη δουλειά μας

Όδόντων άπηχούν τριγυαί,
κι'ήλιος δέν ψήνει μιá στιγμή
τήν ραχοκκαλιά μας.

Μακράν, λευκή χιών,
όστρε της κάθε Μούσης,
πού φέρεις και συγχρούσεις
όδοντοστοιχιών.

Και τρέχει φρίκη παγερά
τά κρύφια και φανερά
των κουφαριών μας μέλη...
σικτιρ ή κόρη του Βορρά
κι'έκεινος πού τήν θέλει.

Πομπή του μεγάλου πατρός Καρναβάλου.

Σήμω σήμω, πλάσι χάνη,
και Καρνάβαλος μ'έβανους
δοξασμένους παρελκύνει
όσας κλεινάς ίσοτεφάνους.

Γ'όδοιποι, πάταγοι και κρότοι,
γλέντι πάλι ποθ'ό γίνη...
μπρός και'πίσω Πισσώτοι,
και Παλ'γάτσι κι'Άρλινοί.

Ρίχνει γύρω κομρετι
και στραγάλα και φασούλα,
και'στό μπράτσο του κρατετ
τήν'Ανορθωσι τήν δούλα.

Τόπο τόπο γιά νά'μπή
μέ παράτα, με πομπή
Νέας φέρνει συγινήσεις,
παιαή'λουν μουσικαίς,
και σκιρτά με προσφωνήσεις
και Ρωμητών ρητορικαίς.

Και'στην τόση φασαρία
φαίνεται και μιá κυρία
σκεπασμένη μ'άσπρο βέλο,
και'μιλετ'στόν Βενζέλο.

Κι'ό Κόντε Θεοτόκης κι'ό φλέγων χρυσομάλλης
έν μέσω της άντάρας και της χαρτοδροχής
τήν πέρνουν άπ'όπισω κρατουόντες υπό μάλης
πρωτόκολλα μεγάλα της μαύρης άποχής.

Και κυνηγούνε τήν κυρά και τραγουδούνε θλιδερά.

Άλλοτε σ'έλιμπίστηκαν
οί πρώτοι σου μνηστήρες,
μά σήμερα'άπελιπίστηκαν,
πού τέτοιοι άνδρα'πήρες.

Μάς παραπότιες γολή
μέ τό καινούμο ταίρι...
βάλε φαρκάκι'στό γραλί
και δός το'στόν Λευτέρη.

Όσάν χταπόδια και τούς δρό καιά μέσ'έκομάκωσε,
φαρμάκωστον τόν Κρητικό καθώς μάς έφαρμάκωσε,
και πάρ'έμας της άποχής τά πρώτα παλληκάρια
νά σέ ταίξωμε σάν πριν μέσγους και κευκουενάρια.